

Tahin Ráhel

Túl jón és rosszon

– Jól van, átküldöm a Pistát – igazgatta Bözsi néni a fején a kendőt –, legyen valami haszna is, ne csöpögjön az a csap.

– Hagyjad, Bözsi, nem számít. Megszereli a szomszéd gyerek.

– Meg hát. Mint a Pista a tévét a Rozikának!

És témánál is voltak.

Ilkát szorította a vizsga, ment volna a szobába, mert a vendég nyilván még vagy félórát itt lesz, de az utcán dolgozó gépek zaja a napi pletykánál is jobban zavarta.

– Nem az, hogy nem volt nagy szerelem, habár a család pénze azért nyilván nyomott a latba valamicskét... A nagyapám volt itt a molnár, szépen megszédte magát, most meg, látod, bontják szét a malmot, hova lesz a világ...?

Mama a deszka fölött görnyedt. Az ízületes kezével nyomta a tésztának a sodrófát. Ilka beállt, hogy tekerje a nyújtógépet.

– De hát tudjátok, a Pista mindig is szerette túlteljesíteni a tervet... – és mondta, mintha még sosem hallották volna.

Hogy az a sok cafka! Mer'hát a Pista az Pista, mit lehet várni, na de kettőn áll a vásár! Hogy nem szégyelli magát az ilyen. No persze, nem vót sose csúnya, az is igaz. S most a fiatal özvegyet nézegeti ott szemben. A szófordulatokat is ismerték már: hogy vajon, *visszanéz-e* rá a Rozi, az az *alamusz macska, de ő megtépi*, istenbizony, ha odaédesgeti ezt a szerencsétlent vénségire! Habár lesz itt perpatvar úgyis, ha a Rozi fia megtudja, az Imre. Már meg is neszelte, csak úgy villogott a szeme, mikor átvolt a múltkor a hipó miatt. Az a hülye meg csak járatta, amit nem kellett volna, nem volt józan akkor se, hogy kár vóna a Rozinak abban a csúnya feketében megsavanyodni, ha már ilyen szép formás a lába. Meg a többi. Jó is, hogy nem tudott adni neki, elhasználta a kacsavágás után (az a sok mocsok! – de hát hiába), még nyakon öntötte volna a Pistát az a suhanc hirtelen haragjába'.

– Gondolom, ide jött aztán a gyerek – igazította hátrébb a kendőt.

– Ide.

– Tetszik neki az unokád.

– De jó a szemed.

– Én a helyedben lakat alá zárnám a lányt.

A *lány* csak nyújtotta a tésztát, terítette az asztalra, s tudta, hogy a háta mögött Bözsi néni a derekát méricskéli: hogy az mekkora veszélyt jelent vajon az Imrére. És Imre rá.

– Tud az vigyázni.

Bözsi nem kommentálta.

– Na, megyek kapálni. Megeszi a virágot a gaz – indult meg. – A Pistát küldöm, majd, ha má' kijózanodott. Te meg od'adhatod neki a tésztát.

Mama csukta is a sarkára az ajtót.

– Az a lepcsés szája!

– Valakinek csak ki kell beszélnie magát.

– Az igaz – bólogatott Mama visszatérve a munkához. – De hányszor?

Várták is, meg nem is a Pistát. Ebédnél aggódtak, hogy a legrosszabbkor lép be, le kell ültetni, megkínálni, és Ilka nem örült volna neki délután sem, mikor Mama lepihent. Pedig jön az, Bözsi intézkedett.

Hát nem jött.

A gépek már elhallgattak, s az ágyakra terített nagy lepedőkön száradozott a cérnametélt. Ilka a szobában jegyzetelte a Nietzsche-életművet, mikor Mama beállított.

– Mi'csinálnak ezek? – nézett az ablakon át a szemközti házra.

Imre üvöltött, Rozika sírva csitította. Kint már sötét, bent lámpa, mindent láttak. Az öreg Pista nekitántorodott a szekrénynek. Aztán kirohant, ahogy tudott, lógott a ruhája, és az arca mintha vérzett volna. Imre utána.

Pista bácsi eltűnt a szomszéd házban, Bözsi néni nyilván rázárta a reteszt, a fiú meg a kaput rázta:

„Megpusztulsz, te féreg!” Visszhangzott az utca.

Aznap már nem számított sem a csap, sem a tészta.

– Ó, az a bárcás – jött reggel a frissújság. – Hát csak megkörnyékezte az én Pistámat. A szobában nyitott rájuk az Imre.

És látszott, hogy sírni volna kedve.

– Jól van, jól van. Ne keseregj – vigasztalta Mama. – Semmi az: kutyából nem lesz szalonna.

Bözsi néni felkászálódott, megigazította a kendőt, és vitte a tegnapi cérnametéltet.

– Küldök egy kis csipetkét ebédre – szólt még utána Mama.

Az ugyan nem volt betervezve, de meglett hamar, tízkor már csak csipedni kellett. Mama nekifogott, Ilka *A tragédia születését* olvasta a hokedlin a tanszéki szöveggyűjteményben. A malmot bontották, a csap meg csöpögött békésen.

– Áthívom Imrét – pattant fel Ilka.

– No. Csak óvatosan.

Imre jött szívesen. Már nem dühöngött, csak a szeme hányt szikrát, pont ahogy Bözsi néni mondta. Nem mindenkinek volt olyan nagy kedvére az a tegnapi pásztoróra, ahogy elmesélte: Rozika tíz körömmel mart bele az öreg arcába. Nem kéne megérni az embernek, hogy a saját anyja megszaggatott kombinéját lássa – mondta, és már nem csöpögött a csap.

Déltájt Ilka átszaladt a csipetkével.

– Tedd csak a kredencre, aranyoskám! – mondta Bözsi néni, mert felmosott éppen.

– Igen, aranyoskám – visszhangozta a félrészeg Pista végigmérve a lányt, réveteg vigyorral a megsebzett arcán. Mindent átjárt a hipószag.

Délután befejeződött a malom bontása.

– Átviszem még ezt a kis lebbencstésztát – indult Mama este, s Ilka elkísérte.

Útközben, ahogy fogta a lámpát, azon gondolkodott, hogy vajon Isten tényleg meghalt-e.

Pista bácsi a sarokban hevert, Bözsi néni a kacsavágó kést mosta. Kilöttyintette a mocskos vizet, a vájdlingot kihipózta, aztán kendőigazítás. Ami történt, megtörtént. A többi a rendőrség dolga.